

Zvířecí mazlíčci

Jedna z otázek, kterou dostávám nejčastěji, zní: „**Jsou domácí mazlíčci součástí našeho životního plánu, který si tvoříme před narozením?**“

Miliony lidí hluboce milují své mazlíčky a je jen přirozené, aby si ti z nich, kteří jsou si vědomi plánování života před narozením, pokládali tuto otázku. Intuitivně mám již dlouho pocit, že naši mazlíčkové jsou opravdu důležitým aspektem při plánování života na úrovni duše. Vesmír je příliš pečlivě zařízen na to, aby nám naši zvířecí přátelé vstupovali do života nahodile. A přesto jsem si nebyl jistý jejich rolí, než jsem toto téma prozkoumal blíže.

Marcia deRousse sama sebe popisuje jako ženu středního věku, měří necelých sto čtyřicet centimetrů, nicméně svou výšku naprosto vynahrazuje svou silou osobnosti. Je to médium a herečka a je vyvážená, sebejistá a charismatická. Jedním z jejích spirituálních nadání je schopnost komunikovat se zvířaty. Poprvé jsem se s ní setkal, když jsem hovořil o své knize v Los Angeles a ona se zeptala, jakou roli hrají v našich životech kočky. (Odpověděl jsem, že jsou to naši učitelé, kteří nám ukazují, jak nalézt spokojenost jen v prostém bytí, a ne pouze v čínech.) O nějaký čas později jsme se s Marcií sblížili prostřednictvím e-mailu. Byl jsem zasažen její hloubkou, moudrostí, humorem, silou a ote-

vřeným srdcem, které je otevřené tak moc, že se při hovoru o svých mazlíčcích často dojala až k slzám. Později jsem zjistil, že mazlíčci hráli v jejím životě klíčovou roli, a ptal jsem se, zda hráli také roli v jejím spirituálním růstu. Byl jsem si jistý, že si Marcia naplánovala prožít tento život jako liliput. Ptal jsem se sám sebe, jaké je asi spojení mezi jejím liliputánstvím a rolí, kterou hrají v jejím životě zvířata?

Marcia

„Narodila jsem se v Pontiacu ve státě Michigan, ale záhy jsme se přestěhovali na farmu v Missouri,“ řekla mi Marcia, když jsem se usadil k poslechu. „Prožila jsem velkou část svého života v oblasti Ozarks. Jsem spiritualistka, médium a herečka. Studovala jsem divadlo, to byla vždy má velká láska. V tomto životě jsem chtěla dokázat, že můžu být herečka bez ohledu na vzhled, ačkoli to pro mě bylo fyzicky dost obtížné.“ Marcia mi vysvětlila, že termín *liliput* se vztahuje na někoho, kdo je menší než sto čtyřicet sedm centimetrů. Existuje více než dvě stě forem liliputství, nicméně téměř všichni lidé trpící touto poruchou obvykle zažívají problémy s kostmi a klouby.“

„**Marcio, jaké to bylo vyrůstat jako liliput?**“ zeptal jsem se.

„Přezdívali mi Trpaslice,“ smála se, „a nikdy si mě nikdo nevybral do žádné sportovní aktivity, protože všichni říkali: Je moc malá, nezvládne to. Takže jsem chodila domů s pláčem. Začala jsem se modlit doslova každý den, abych měla smysl pro humor a aby se lidé smáli se mnou místo toho, aby se smáli mně. Začala jsem studovat drama a řečnictví a opravdu jsem v tom vynikala. Měla jsem pocit, že jsem dostala dar, který spočívá v tom, že ve všem dokážu vidět legraci.“

Zeptal jsem se Marcii, co randění s chlapci.

„Měla jsem nějaké kamarády,“ vysvětlila, „ale chování na rande pro mě nebylo důležité. Víím, že jsem si vybrala, abych prožila tenhle čas (život) v pohodě sama. A jsem o tom přesvědčená proto, že jsem se tak moc bála být sama. Když zemřela moje matka, myslela jsem si, že to nedokážu zvládnout. A kdybych neměla svou kočku Snowdrop,“ Marcia začala jemně plakat, „nemyslím, že bych to zvládla.“

„Pojďme si pohovořit o tvých mazlíčcích. **Jaká zvířata jsi měla? A co ses od nich naučila?**“

„Když jsem v roce 2003 prožila klinickou smrt, poté, co jsem prošla tunelem a dostala se ke Světlu, jsem je všechny viděla. Vypadalo to jako opravdová Noemova archa! Opravdu jsem měla radost, že je vidím.“

„První zvíře, které jsem uviděla, byl malý pejsek jménem Dusty. Ten mě učil, jak milovat sebe sama, protože byl velice láskyplný.“ Slyšel jsem v jejím hlase něhu. Dusty byl jakoby zaprášený, byl bílý a špičky jeho kudrnaté srsti byly narezlé. Měl velké oduševnělé hnědé oči. Když si ze mě dělaly děti legraci, přišla jsem domů, objala Dustyho a vyprávěla mu, co ošklivého mi děti říkaly.“ Marcia začala opět plakat. „Naklonil se ke mně a olízl mi bradu. Pomyslela jsem si, že pokud mě může tak moc milovat on, musím to dokázat i já: naučit se milovat sebe samu. Vzpomínám si, že tohle jsem si říkala jako dítě.“

„Byl to opravdový přítel, který mi byl vždycky k dispozici,“ dodala. „Když jsem nemohla mluvit s lidmi, mluvila jsem s ním. Tak začala moje komunikace se zvířaty, protože jsem slyšela, jak mi odpovídá a říká: ,To je v pořádku, podle mě jsi dokonalá.““

A od té doby Marcia komunikuje se zvířaty. Občas slyší slova, jindy jí zvířata v mysli vytvoří obrazy. Marcia mi řekla, že zvířata s námi hovoří moc ráda a že se nezdráhají vyjádřit své pocity. „Když se na mě zlobí, otočí se ke mně zády,“ hovořila o tom, jak se k nám zvíře občas opravdu fyzicky otočí zády.

Požádal jsem Marcii, aby pohovořila o jiném zvířeti, které jí v dětství změnilo život.

„Můj koník, Gepardice. Byla vysoká asi sto padesát centimetrů v kohoutku, to je hodně!“ zvolala. „Chtěla jsem velkého koně, abych se naučila odvaze. Byla tak něžná a hodná. Na něco jsem vylezla, vyskočila na ni, chytla ji za hřívu a nechala ji běžet.“

„Mnohokrát jsem za ní šla po špatném dni ve škole. Svým sametovým čumákem mě podržela na hlavě. Slyšela jsem, jak mi říká: ‚Nezáleží na tom, co říkají. Podívej se, co my spolu dokážeme! Nasedej, jedeme!‘ A to jsem udělala – jely jsme, a já na své tváři cítila vítr. Moje matka křičela: ‚Zlomíš si vaz!‘ Ale když jsme byly s Gepardicí spolu, byly jsme jako duchovní dvojčata. Naučila mě, jak se nebát.“

„Když jsem šla na vysokou, museli jsme ji prodat. Když jsem sledovala, jak ji odvázejí, byl to jeden z nejsmutnějších dní v mém životě. Těsně předtím, než nastoupila do vozu, otočila se na mě a řekla: ‚To je dobré. Odpouštím ti, protože budu v pořádku a vždycky tě budu milovat.‘“ Marcia nyní plakala a já jsem měl také slzy v očích. „Bylo na čase, abych roztáhla svá křídla a vzlétla. Věděla, že mi s tím pomohla. Byla to úžasná duše.“

„To je krásný příběh,“ řekl jsem. „**Měla jsi ještě nějaká další zvířata?**“

„Když jsem dospívala, přišlo k nám jednou kuře. Jeho matku a všechna ostatní kuřata zabila liška a tohle jediné přežilo. Mělo zahnutý zobák a nemohlo jíst s ostatními kuřaty, protože ho odstrkovala. Stal se z něj můj kamarád. Vzala jsem hrst zrní a on mi zobal z ruky.“

„Jak se jmenoval?“

„Pojmenovala jsem ho Zahnutý zobák,“ odpověděla Marcia. Vybuchl jsem smíchy. „Naučila jsem se od něj soucit stejně jako to, že je v pořádku se lišit. Že se mě to nemusí dotýkat, protože jemu to také nevadilo. Měl pocit, že je jedinečný a zvláštní.“

O pár let později, těsně předtím, než dokončila univerzitu, si Marcia přinesla domů křížence teriéra a pudla, který měl nakonec štěňata s teriérem její sestry. Jedno z nich byl Brutus, jehož Marcia popsala jako svého velkého učitele a jenž byl součástí jejího života na dalších šestnáct let.

„Byla jsem u jeho narození,“ vzpomínala. „Byl napřed černý, ale pak zesvětlal a byl spíš do šeda. Nebyl krásný, ve skutečnosti vypadal jako mistr Yoda z Hvězdných válek.“ Marcia a já jsme se zasmáli. „Vypadal jako moudrý mužiček. Měl velké uši, kterými stříhal nahoru a dolů. Když naslouchal lidem, jeho výraz se měnil. Nikdy nevážil víc než pět kilogramů, ale byl připraven mě bránit.“

„Občas jsem si říkala, co všechno bych mohla dělat, kdybych se nemusela starat o psa. A on mi řekl: ‚To je v pořádku, jestli chceš jít, tak jdi.‘ Samozřejmě, že jsem ho nehodlala opustit. Byla jsem za něj zodpovědná v době, kdy bylo snadnější být nezodpovědný. Naučil mě to.“

„Hodně ke mně hovořil a naučil mě naslouchat. A také bezpodmínečné lásce, protože přesně tak mě miloval, naprosto a bez ohledu na cokoliv. Tenkrát jsem byla trochu sobecká a on mě naučil, že to není nejlepší cesta. Naučil mě, jak sloužit lidstvu i zvířatům.“

Když onemocněla Marciina matka, tou dobou s ní již několik let žila. Vždycky věděla, že se Marcia vrací z práce, protože Brutus si šel stoupnout ke dveřím, tam čekal a vrtěl ocasem. A nebylo to v okamžiku, kdy Marcia přijížděla k domu, ale kdy sjížděla z dálnice, což bylo asi osm kilometrů daleko. Cítil její energii.

„Když mu bylo patnáct,“ pokračovala Marcia, „měl nemocné plíce, byl již slepý a měl rakovinu. Byly okamžiky, kdy si to již mohl zjednodušit a prostě odejít Domů, ale on čekal, až si bude jistý, že to zvládnou. Nakonec jeden den lupal po dechu, tak jsem ho vzala k veterináři a ten řekl: ‚Myslím, že je připraven.‘ Brutus se na mě podíval a řekl: ‚Jsem připraven, mami, ale nepůjdu, dokud nebudeš připravená i ty.‘ Vzala jsem ho zpátky domů, ale pořád lupal po dechu, takže jsme se vrátili k veterináři, kde jsem ho nechala uspat. Celou dobu byl ke mně přitulený. Řekl: ‚Vždycky si pamatuj, jak moc tě miluju. Když budeš chtít, vrátím se k tobě.‘ Začal se ke mně vracet rovnou, hned další noc. Cítil jsem ho v nohou své postele a slyšela jsem, jak říká: ‚Podívej, jsem zase zdravý, jsem šťastný.‘“

Marcia měla z Brutusovy smrti zlomené srdce a řekla si, že už si nepořídí žádné zvíře. A přesto zanedlouho poté porodila divoká kočka na střeše kamarádčina domu koťata. Jedno koťátko spadlo do popelnice, kde ho našla Marciina kamarádka, protože hlasitě mňoukala. Takže Marcia měla novou společnici.

„Byla to bílá siamská kočka s červeno-oranžovými konečky chlupů a s velkýma modrýma očima,“ vzpomínala Marcia. Když kočka poprvé uviděla Marcii, „zasyčela a já v tom jasně uslyšela: ‚Proč ti to trvalo tak dlouho?‘ Zamilovala jsem se do ní.“ Marcia ji pojmenovala Snowdrop nebo jen zkráceně Drop.

Drop byla milující opatrovnice Marciiny matky, která trpěla demencí. Jeden den, když Marciina matka odpočívala na gauči a Drop ležela vedle ní, Marcia procházela kolem a slyšela, jak Drop říká: „Jsem dobrá zdravotní sestra, co? Mám i bílou uniformu!“ Když se Marciina matka nakonec vrátila k Duchovi, Marcia viděla, jak z jejího těla vycházejí malé světelné tečky, a věděla, že je vidí i Drop. Drop pak přišla za Marcii a řekla jí: „Má práce s tvou matkou je již hotova. Teď se musím postarat o tebe.“ A přesně to také udělala.

Drop si vytvořila silné spojení s Twinky, jednou z Marciiných dalších koček. Když Twinky zemřela, kamarád Marcie měl tušení, že přijde nový společník pro Drop, nějaká černá kočka. A opravdu, o pár týdnů později se u Marciiných dveří zjevila velká černá kočka.

„Ahoj, jak se máš?“ pozdravila ji Marcia. „Nejsi ta nejlegračněji vypadající kočka?“

„To se mi líbí,“ odvětila ta cizí černá kočka. Marcia ji pojmenovala Goofy.

Goofy začal navštěvovat Marcii a Drop pravidelně. Marcia brzo zjistila, že patří sousedům. Jednou si pro něj sousedka přišla a volala na něj jménem Asahi. Goofy se podíval na Marcii a řekl: „Není to to nejpitoměší jméno, jaké jsi kdy slyšela?“ Goofy pokračoval ve svých návštěvách, až dokud ho sousedka Marcii ne-

dala. „Myslím, že si vybral zůstat s vámi,“ řekla sousedka laskavě.

„Goofy Drop zbožňoval,“ řekla Marcia. „Byla to naprosto neopětovaná láska. Chodil pořád za ní, ona se k němu jen otočila zadkem a praštila ho do nosu.“ Marcia mi řekla, že když Drop zemřela, Goofy pořád strkal hlavu někam pod nábytek a hledal ji. „Šla jsem za ním a řekla mu: ‚Goofy, ona tam není.‘ A on na to: ‚Ale někde být musí.‘ A mně došlo, že truchlí se mnou.“

Marcia dodala, že je Goofy tvrdohlavý a umíněný a chce, aby bylo po jeho. „Já jsem taky vcelku umíněná, ale hodně se držím zpátky,“ svěřila se. „A on mi říká: ‚Jen dej najevo všechno, co chceš.‘ Tak se to učím.“

Goofy jí dal jasně najevo, že nechce chodit k veterináři. Jelikož váží skoro deset kilogramů, zatímco Marcia osmnáct, není pro ni snadné ho tam dostat. Dá ho do přenosky na kočky a pak ji šoupe po zemi až na verandu, kde ji naloží na dětskou kárku. Kárku pak dotáhne k autu, kde vyklopí přenosku do auta. Je to tak komické, že to Marciini přátelé nafilmovali.

Měsíc poté, co zemřela Drop, přinesla Marcia domů nové zvířátko, šedé siamské koťátko jménem Willie. Marcia popsala vztah mezi Goofym a Willie jako nenávisť na první pohled, nicméně z koček se prý od té doby stali blízcí přátelé. Willie občas něco doma rozbije, pak se podívá na Marcii a řekne: „Ale stejně tě miluji.“ Ví, že jí má naučit trpělivost.

Marcia se svými domácími mazlíčky hovoří

Marcia mi řekla, proč si myslí, že jí do života vstoupila tato milující zvířata. Protože jsem si byl vědom její schopnosti komunikovat se zvířaty, a to jak živými, tak i mrtvými, požádal jsem ji, zda bychom si mohli promluvit s jejími zvířaty. Chtěl jsem vědět, proč si zvířata myslí, že přišla do Marciina života. Začali jsme tím, že jsme si promluvili s Williem.

„Samozřejmě, že jsem byl součástí jejího životního plánu,“ informoval nás Willie. „Můj úkol je připomínat ti, Marcie, aby ses bavila.“

„Ukazuje mi obraz dětí, mladou duši,“ řekla Marcia. „Chce, abych nezapomněla na své dětské Já.“

„Možná se to změní, až zestárnu,“ pokračoval Willie, „ale v tuto chvíli ti mám připomínat, aby ses bavila a že je v pořádku pokračovat ve svém životě i po smrti Drop, která je v pořádku a šťastná. Já ji nenahrazuji, jen tě učím znovu si užívat a smát se.“

„Děkuji ti, drahoušku,“ řekla Marcia jemně.

Dále jsme hovořili s Goofym.

„Já jsem sem přišel, protože jsem chtěl být s Drop. Máme dlouhou společnou minulost. Stejně jako ty a já. Potřebovala jsi, abych tu byl, až zemře. Potřebovala jsi, abych tě ochránil před sebou samou. Byla jsi tak opuštěná a tak zasažená žalem! Já jsem kluk a kluci se o holky starají.“ Marcia i já jsme se rozesmáli. „Když zemřela Drop, nechtěla jsi pokračovat v životě, ale byl jsem tu já a potřeboval jsem tě. Pořád tě potřebuji, každý den.“ A s tím Goofy odběhl.

„Marcio,“ zeptal jsem se, „**můžeme hovořit také s tvými zvířaty, která se navrátila k Duchovi?**“

Okamžitě začal komunikovat její pes Brutus.

Na druhé straně jsem učitel ostatních zvířat, která se tu po svém návratu moc neorientují, řekl nám Brutus.

Byl jsem tvůj první opravdový učitel důležitých lekcí, řekl Marcii. Přišel jsem tě naučit, jak více dávat, milovat, jak být laskavější a soucitnější. A odvedl jsem naprosto skvělou práci! A také jsem k tobě přišel, protože tvoje matka se znovu vdala, a kdybys mě neměla, měla bys pocít, že tě opustila. Přišel jsem hrát roli tvého dítěte.

„Tomu věřím,“ souhlasila Marcia. „On i Drop pro mě byli jako mé děti.“

Poté s Marcii hovořila Drop.

Když jsem ti vstoupila do života, prožívala jsi velkou bolest. Já jsem věděla, jak to bude s tvou matkou. Naučila jsem tě být nezávislá a uvědomit si, že je s tebou vše v pořádku, že jsi dobrá taková, jaká jsi.

„To je pravda,“ řekla Marcia, „trávila jsem spoustu času s matkou v nemocnici. A pak jsem přišla domů, kde na mě hleděla ta krásná malá siamská tvář, co mě potřebovala a chtěla. Byla jsem velice emocionálně závislá na své matce. Když zemřela, cítila jsem se osamělá a neschopná.“

Pak se zjevil Dusty.

Byla jsi malé dítě, které nemělo žádné přátele, připomněl jí. Naučil jsem tě, že si můžeš najít kamarády, že tě budou mít lidé rádi, a že i když si z tebe někdo bude dělat legraci, můžeš jít vždycky domů, kde budu já. A já tě miluji.